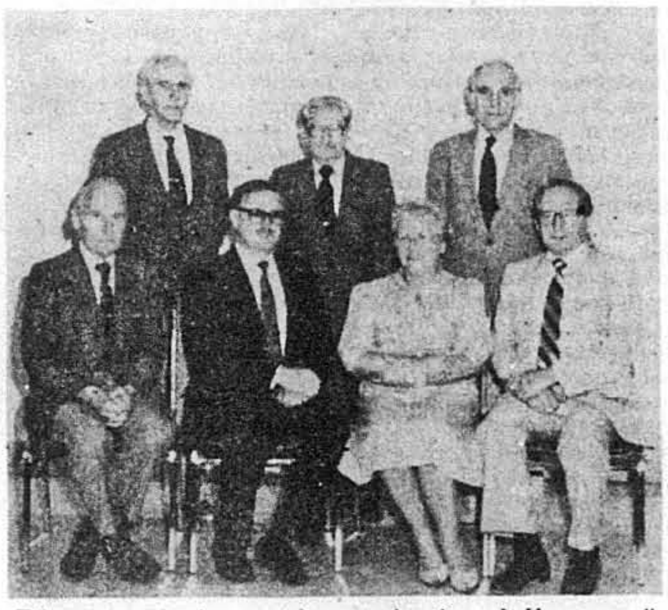
SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 41. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 3, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 3-го БЕРЕЗНЯ 1988 Ч. 41. РІК XCV.

…ЗКА ІЗ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ …РТВУВАЛА 25,000 ДОЛ. НА ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ

Під час передачі чека сидять, зліва: інж. І. Куземський, інж. Б. Захарчук, Е. Новаківська та голова інж. І. Мазепа; стоять, зліва: інж. М. Білас, д-р В. Пушкар, О. Татунчак.

Філядельфія (ІЯХ). — Місцева кредитівка „Самопоміч", заснована 20-го липня 1952 року, жертвувала досі біля 300,000 дол. на різні українські громадські цілі: 140,000 дол. припало Українському Освітньо-Культурному Центрові, 15,000 дол. дістала українська енциклопедія, а 25,000 дол. Гарвардський Проєкт. Решту біля 100,000 дол. дістали школи церкви та інші українські громадські установи.

В тому самому часі згадана кредитівка виплатила своїм членам понад 14 міл. дол. дивіденди, уділила позичок на загальну суму 72 міл.дол.

Пожертва 25,000 долярів на Гарвардський Проєкт є не лише доказом зрозуміння ідеї Гарвардського Проєкту місцевою громадою, але й заохотою для інших наших громад помагати здійсненню цього „Божим Провидінням надхненного проєкту".

Д-р М. Бек щедрим даром відзначила уродини

Дітройт (Е. Запорожець). — Д-р Маруся Бек, широковідома діячка та визначна патріотка, з нагоди свого 80-річчя (29-го лютого 1988 року), в цьому високосному році, відмовляючись від будь-яких ювілейних святкувань, що приготовляв тут Комітет Українського Жіноцтва, рішила натомість відмітити цей важливий момент в своєму житті своїм даром в сумі 5,000 дол. для заслуженої організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні під вмілим проводом Божени Ольшанівської.

Завершено плянування конференції в Райдер коледжі

Трентон, Н. Дж. — Перший день конференції, в неділю, 8-го березня (від 3-5 год.) є відкритий для загальної публіки. Крім головної доповіді д-ра Джеймса Мейса, буде дискусія спеціялістів, істориків — проф. Тараса Гунчака з Ратгерсу, проф Джан Лонга з Райдеру та економіста проф. Івана Коропецького. На конференції кілька свідків голоду розповідатимуть про свої переживання та спостереження.

Після дискусії буде читання уривку із драми Богдана Бойчука „Голод-1933" в перекладі на англійську мову у виконанні акторів Лариси Кукрицької та Володимира Лисняка. Будуть також відіграні уривки „Концерту-Реквієм за 7 мільйонів", канадського композитора Любомира Мельника. Групи учнів із шкіл українознавства будуть мати спеціяльну можливість зустрітись із д-ром Мейсом. Після програми буде висвітлений фільм „Жнива розпачу". Вступ вільний.

В понеділок, 7-го березня, конференція буде тільки для студентів університетів, учнів та вчителів середніх шкіл — за попереднім зголошенням на число (609) 896-5345. Для вчителів буде окрема майстерня як викладати тему голоду (1932-33 років).

Громадський комітет українських організацій Трентону збирає фонди на цю конференцію. Її також частинно спонзорує своєю піддержкою New Jersey Committee for the Humanities.

ДОПОВІДЬ Я. БІЛІНСЬКОГО

Ню Йорк. — Тут в неділю, 6-го березня ц. р., о год. 2-ій по полудні у власному будинку при 206 Захід 100-га вул., відбудеться пленарне засідання Української Вільної Академії Наук. Відкриття — Василь Омельченко, доповідач — Ярослав Білінський, тема — „Феномен Щербицький".

А. Гельбіг змагатиметься у музичному фіналі

Нюарк, Н. Дж. — Український Музичний Інститут повідомляє, що Адріяна Гельбіг дійшла до фіналу в компетиціях Асоціяції вчителів музики в Ню Джерзі в групі 13-літніх.

Фінальні компетиції відбулися в неділю, 6-го березня від год. 10-ої ранку до 3-ої по полудні в стейтовому коледжі в Монтклер.

В год. 1:30 Адріяна виконає 3-тю частину Концерту Бетговена ц-дур оп. 15. Оркестру заступає на другому фортепіяні її учителька Таїса Богданська.

А. Гельбіг

Бібліотечне Товариство продовжує боротьбу з Конґресовою бібліотекою

Блумінґтон, Інд. (мм). — При кінці минулого року Номінаційна комісія Українського Бібліотечного Товариства Америки (УБТА) в складі Микола Мартинюк — голова, Богдан Ясінський і Омелян Басюк — члени, кореспонденційним шляхом перевели вибори Головної управи УБТА, до якої ввійшли: д-р Василь Лучків — голова, мгр Богдан Ясінський — заступник голови, і голова-елект, д-р Дмитро Штогрин — колишній голова, Галина Лімонченко — секретар, Василь Надрага — скарбник, М. Мартинюк — пресовий референт. Як члени ввійшли ще О. Басюк, Христина Турченюк, о. протоієрей Василь Іващук, і Петро Ґой. До Контрольної комісії ввійшли Рута Галібей — голова, Галина Єфремова і Марта Тарнавська, члени.

Рівночасно з виборами нової Управи УБТА проведено референдум в справі зміни клясифікації історії України. Кожний управнений до голосування член УБТА одержав „Бальот в справі клясифікації такого змісту: в 1983 році голова Комісії каталогування УБТА виготовив нову схему клясифікації історії України, яка то схема мала розроблену княжу добу і клясифікаційні числа для трьох володарів Руси- України — св. Володимира Великого, Ярослава Мудрого і Володимира Мономаха, що мають свої числа в клясифікаційній схемі Росії. Будучи під тиском Спільної комісії для бібліотеки, Конгресова бібліотека цю схему прийняла, поробивши в ній деякі зміни. Найгіршою зміною, на яку комісія каталогування УБТА не погодилась, було вилучення княжої доби, яку Конгресова бібліотека продовжує клясифікувати в схемі історії Росії.

Опираючись на резолюції, ухваленій в Ню Йорку (гл. „Бюлетень" УБТА, ч. 22, 1987, ст. 6), Конгресова бібліотека твердить, що УБТА цю обкроєну схему одобрила. Комісія каталогування УБТА вважає, що так воно не є, бо текст резолюції цього не говорить; подавляюча більшість учасників конференції нічого не знала про вилучення княжої доби; резолюція запала не на Загальних зборах УБТА, а на конференції, в якій брали участь також особи, що не є членами УБТА.

Щоб цю справу вирішити, поставлено членам дві пропозиції. Перша, яка схвалює новоприйняту схему історії України і друга, яка звучить: „Я радію з пороблених змін у клясифікаційній схемі історії України, але протестую проти того, щоб княжу добу України, включно з королем Данилом, клясифікувати в схемі історії Росії і домагаюсь, щоб Управа УБТА дальше змагала до того, щоб минуле України клясифіковано під Україною". Члени УБТА мали віддати свій голос на одну з двох вже згаданих пропозацій. Вислід голосування був: за першою пропозицією не голосував ніхто, друга пропозиція була прийнята одноголосно, стрималися три особи.

Вислід голосування мусить взяти до уваги нова Головна управа УБТА. Треба сподіватись, що всі українці, святкуючи цього року Тисячоліття Християнства як панівної релігії з Русі-Україні, поведуть відповідну акцію, щоб Конгресова бібліотека включила княжу добу до клясифікаційної схеми історії України.

УПЦерква видала коммеморативні медалі

С. Баунд Брук, Н. Дж. — З осідку Української Православної Церкви в ЗСА повідомляють, що Ювілейний Комітет УПЦеркви в ЗСА випустив коммеморативні медалі і медальйони та значки, присвячені відзначенню 1000-ліття Хрищення України.

Ці медалі вийшли в трьох формах: медалі з червоної бронзи з зображенням князя Володимира Великого на титулярній стороні та володимирського тризуба на зворотній стороні, ціна — 20 дол.; медальйон для носіння на ланцюжку, позолочений 14-каратовим золотом зі зображенням князя Володимира Великого, ціна 10 дол.; значок (lapel pin), на 7/8 інча в розмірі зі зображенням князя Володимира Великого. Ціна 5 дол.

Всі медалі мають написи в українській або англійській мовах. Випущені медалі є гарною пам'яткою про святкування Ювілею 1000-ліття. Проєкт медалів зробив відомий український мистець Рем Багаутдін. Ці медалі чи значки можна набути безпосередньо від Консисторії УПЦ в ЗСА; Consistory, Ukrainian Orthodox Church in USA, P.O.Box 495, S. Bound Brook, N. J. 08880.

Вийшов друком 7-ий випуск „Українського Вісника"

Нюарк, Н. Дж. — В лютому ц. р. побачив світ передрук сьомого випуску „Українського Вісника" у Видавництві „Сучасність". Відновлений журнал під редакцією Вячеслава Чорновола містить такі матеріяли:

„Від Редколегії", Вячеслав Чорновіл: „Открытое письмо Горбачову М.С. [Відкритий лист генеральному секретареві ЦК КПРС Горбачову М.С.]". У рубриці „Література і мистецтво" читач знайде такі статті: Михайло Горинь: „Відгук на статтю М. Ільницького в журналі „Київ"; Михайло Осадчий: „Остап Вишня — свідок найкращого твору Миколи Хвильового". Підрубрики Наші публікації та Василь Стус у житті й літературі подають такі статті: Володимир Сосюра: „Ліричний відступ із поеми, Мазепа'"; Василь Стус: „Зникоме розцвітання особистості"; Іван Гель: „Спогад про Василя Стуса"

Наступна рубрика „Публіцистика" подає статтю — Павло Скочок: „До побачення, перебудово?" Слідуюча рубрика „Хроніка тиску і опору" із її підрубриками „Наші інтерв'ю" та „Релігія в Україні" подає — Михайло Горинь: „Вісті з кучинського особливого"; В. Чорнові: „Дещо про „демократію по-брежнєвськи"; М. Г.: „У «психушці» — двадцять років"; документ — „Заява Папі Римському Іванові Павлові II"; Михайло Гаврилів: „Католицька Церква в Україні"; Василь Бартко: „Скарга Горбачову М.С."; В. Ч.: „Наші втрати".

Остання рубрика „Документи історії" містить „Постанову Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету та Ради Народних Комісарів УССР Про забезпечення рівноправности мов та про сприяння розвиткові української культури" 6 липня 1927". Журнал закриває стаття „Від редакції (заключні зауваги)".

Замовлення на це нове видання — 4 ам. дол. чеком — слід посилати на адресу представництва: Sucasnist, 744 Broad St., Suite 1115-16, Newark, N. J. 07102-3892.

У НАГІРНОМУ КАРАБАСІ ПОЧАЛИСЯ НОВІ ДЕМОНСТРАЦІЇ

Москва. — Як повідомляє московський кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Філіп Таубман, у Степанакерті, столиці Нагірно-Карабахської автономної області, продовжуються демонстрації з вимогою приєднання її до Вірменії. „Вашінгтон Пост" повідомляє, що заворушення привели до загибелі двох місцевих жителів. Московський кореспондент газети Ґері Лі цитує прокуратора Александра Катусєва, який заявив в інтерв'ю бакинській радіостанції, що „хуліганські елементи" спровокували заворушення в Нагірному Карабасі, в результаті яких убиті два підлітки.

За словами А. Катусєва, кілька осіб дістали легкі тілесні поранення. Як уже інформовано, заворушення в області почалися 13-го лютого і потім перекинулися на Єреван, де на вулиці вийшли сотні тисяч вірменів, вимагаючи виведення Нагірного Карабаху зі складу Азербайджанської ССР і приєднання до Вірменії. У п'ятницю, 26-го лютого, вірменська і азербайджанська телевізії показали звернення Міхаїла Ґорбачова до місцевого населення, в якому генеральний секретар закликав дотримуватися спокою. Якраз під час передачі його звернення Ґорбачов прийняв двох вірменських письменників — Сільву Капутікян і Зорія Балаяна і обіцяв їм, що особисто розгляне справу про Нагірний Карабах.

В суботу лідери демонстрацій, що відбувалися в Єревані закликали демонстрантів припинити публічні виступи терміном на місяць і чекати на рішення центрального уряду. Демонстранти підняли руки на знак схвалення заклику своїх лідерів і від неділі протести в Єревані не проводяться. Як повідомила московська кореспондентка „Ню Йорк Таймс" Фелісіті Беррінджер, вірменські націоналісти вважають, що лідери демонстрацій надто оптимістично розцінюють обіцянку М. Ґорбачова розглянути справу.

Під час пресової конференції для чужинецьких журналістів речник міністерства закордонних справ СССР Ґенадій Ґерасімов, відповідаючи на запитання, чи правдиві повідомлення про те, що після вуличних зударів між вірменами і азербайджанцями у Сумгаїт були введені танки, сказав, що в місті запроваджений комендантський час, але про танки він нічого не знає. На запитання, чи продовжують у місті залишатися війська, Ґерасімов сказав: „Я не знаю, але думаю, що так". Він заявив, що не має відомостей про становище в усіх населених пунктах Кавказу, але зауважив, що в Єревані і околицях все спокійно. Ґерасімов визнав, що в ділянці міжнаціональних відносин в минулому були допущені деякі помилки, які доводиться виправляти тепер.

Яу зауважує пресове агентство Ассошіейтед Пресс, з заяви Ґерасімова можна зробити висновок, що Нагірний Карабах буде приєднаний до Вірменії. За визначенням Ґерасімова, тепер становище в районах, охоплених минулого тижня заворушеннями, можна охарактеризувати як „спокійне, але напружене".

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ЗАКЛИКАЄ ЕВРОПЕЙЦІВ ДО СОЛІДАРНОСТИ

Брюссель, Бельгія. — Президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен, беручи перший раз активну участь в річних нарадах членських країн Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), намагався запевнити европейців, що ЗСА й далі сповнятимуть своє зобов'язання що до Европи і американські військові частини та велика кількість зброї, крім ракет середнього і близького засягу з атомовими головками, стоятимуть в Европі так довго, як буде потрібно і як довго НАТО вважатиме за потрібне.

Крім того Президент ЗСА закликав членські країни НАТО до солідарности у зв'язку з переговорами Вашінгтону з Москвою і можливости підписання другого договору ЗСА з СССР про редукцію стратегічної нуклеарної зброї, зокрема далекобіжних ракет. Цей другий договір Р. Реґен надіється підписати в червні під час його четвертої зустрічі на вершинах з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим в Москві.

Після приземлення літака „Ерфорс-І" з президентом Р. Реґеном на покладі і численними його дорадниками, Президент у своїй квартирі вислухав в першу чергу звідомлення державного секретаря Джорджа Шулца про його місію на Близькому Сході, розмови в Лондоні, тригодинну зустріч там з йорданським королем Гуссейном і відмову ізраїльського уряду брати участь у міжнародній конференції для полагодження справ Палестини і палестинського питання з участю п'ятьох постійних членів Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй і Палестинської Визвольної Організації у складі йорданської делегації.

Під час привітальної церемонії і опісля короткої зустрічі з кореспондентами, Президент ЗСА обіцяв боронити інтереси НАТО у переговорах з Совєтським Союзом. „Ми ніколи не пожертвуємо інтересами наших альянтів при підписанні другого чи третього договору із представниками совєтського уряду", — заявив Р. Реґен зацікавленим.

Пресові агенства і кореспонденти інформують, що президента Р. Реґена тепло вітали не тільки численні американські делегати на конференції і амбасадор ЗСА до Бельгії, але також численні представники країн НАТО, прем'єр-міністер бельгійського уряду Вільфрід Мартенс і міністер закордонних справ Лео Тіндеманс. По дорозі до головної квартири НАТО моторкаду Президента ЗСА вітали тисячі бельгійців, які вбачають у ЗСА вірного альянта і помічника та протектора. Моторкада Р. Реґена складалася з-понад 20-ох автомобілів.

Конференція членських держав НАТО розпочалася в середу, 2-го березня і триватиме два повних дні. В нарадах братимуть участь голови держав, керівники урядів і міністри закордонних справ, оборони, економіки та інші. Ідея скликання такої наради перед поїздкою Р. Реґена до Москви вийшла від прем'єр-міністра Великобританії Марґарет Течер, а її підтримали майже усі держави НАТО.

Президент Р. Реґен погоджується з тезою деяких держав Европи, що НАТО і ЗСА повинні зробити значно більше зусиль для скріплення оборони европейського континенту.

У СВІТІ

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ розвідчий корабель обстріляв і затопив на Середземному морі човен, на покладі якого знаходилось п'ять терористів, які, правдоподібно, хотіли продістатись на ізраїльську територію. Два терористи загинули у перестрілці, а три скочили у воду і були виловлені ізраїльськими моряками. З ливанських джерел кореспонденти пізніше довідались, що човен з терористами належав організації Народного Фронту за визволення Палестини.

ОБИДВІ КРАЇНИ, Іран й Ірак, які ведуть між собою ось уже восьмирічну війну, розпочали тепер знищувати свої міста при допомозі ракет. Спочатку Іран обстрілював іракську столицю Багдад, а потім Ірак своїми ракетами сильно знищив середмістя Теграну. У повідомленні сказано, що під час бомбардування ракетами обидвох столиць були великі жертви в людях і матеріялі. Загинуло чимало цивільних осіб, які не причетні до війни, яку ведуть між собою диктатори обидвох країн коштом втрати людей і майна. Інформатори аятолли Хомейні, кровожадного диктатора у священичих ризах, признаються до обстрілу Багдаду і нарікають на відплатні акції Іраку. На Тегран було випущено 16 ракет великої розривної сили.

У НАСЛІДОК НЕСПОКОЇВ на окупованих Ізраїлем арабських землях, зокрема на західньому березі ріки Йордан і смузі Гази, досі загинуло 77 палестинців, переважно молоді в середньошкільному віці, застрелених ізраїльськими вояками, які у поборюванні демонстрацій не гребують у засобах. Кореспонденти двох американських телестанцій Ен-Бі-Сі і Ей- Бі-Сі, сфільмували і передали сцени, які є жахливі. Група ізраїльських вояків, оточивши трьох заляканих палестинців, фізично знущалися над ними і збивали їх аж до непритомности. Для цього вони вживали власні чоботи, приклади з крісів, палиці і інші предмети. В результаті півгодинного знущання вояки хотіли ще помститися над фоторепортерами, які знімали сцени з цієї розправи, але на щастя над'їхав старшина в джіпі і припинив самосуд. Чимало законодавців, особливо з південних стейтів ЗСА, запитують ще й ще раз Адміністрацію президента Роналда Реґена: „Доки ви будете мовчати і приховувати зумисне вбивство палестинців".

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ ЗСА назначив нового командуючого американською військовою фльотою у Перській затоці і Середземному морі. Контрадмірал Антоні Лісс перебрав командування від контррадмірала Геролда Бернсена на десантному кораблі „Коронадо". Як відомо, американська військова морська ескадриля кораблів має за завдання охороняти у Перській затоці вільну плавбу торговельних кораблів усіх держав, головно тих, які плавають під американськими прапорами, а деякі навіть з американським командуванням. Корабель „Коронадо" тільки що прибув на Близький Схід і замінив корабель такої ж кляси „Портленд".

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ, 28-го лютого ц.р., до Ізраїля прибув із Совєтського Союзу довголітній „рефюзнік" 77-річний Наум Мейман. „Багато з нас вже скористали із ситуації відпруження в СССР після приходу до влади в СССР Міхаїла Ґорбачова, але тисячі ще очікують на свою чергу", — заявив Мейман кореспондентам. Меймамові відмовлялися видати візу на протязі 13-ох років, все ще покликаючись, що він, мовляв, познайомлений з „державними таємницями". На цій підставі совєтські чинники не дозволяють на виїзд десяткам тисяч осіб.

В АМЕРИЦІ

ТОМУ, ЩО НОВИЙ БЮДЖЕТ є на 1989 рік, його вплив на економіку країни у цьому році майже не матиме впливу, але зниження колосального дефіциту для майбутнього президента становитиме велику небезпеку. Новий президент буде змушений сповняти свою обіцянку і знайти спосіб зменшити дефіцит, а це означає або піднесення податків або зменшення видатків.

У 1960-ИХ РОКАХ, КОЛИ Америкою сколихнула хвиля протестів і маніфестацій пов'язаних з громадськими правами чорних громадян, тодішній президент Линдон Джансон назначив у 1967 році Крайову дорадчу комісію в справах громадських зворушень. Вона була знана популярно як Комісія Кернера. В своєму звіті 29-го лютого 1968 року комісія сказала, що Америка є нація расово роздвоєна. Тепер, 20 років після цих звідомлень, науковці, які зїхались у Медисон, Виск., для того, щоб розглянути які зміни сталися за останніх 20 років, прийшли до заключення, що справи чорних громадян у міських ґетах значно погіршилися, а загальною причиною того є дальше продовження сеґреґації по школах та місцях замешкання. Науковці запропонували ряд поліпшень, що в загальному вимагають в першу чергу примінення існуючих законів.

ВЕРХОВНИЙ СУД СТЕЙТУ МЕЙН виніс рішення, що не можна судити за недбальство лікаря-психіятра, який не передав під ключ вбивника. Лікар-психіятр діяв в імени стейту і тим самим є вільний від судових позовів. Рішення суду було одноголосне.

ВЕЛИКА НЮЙОРКСЬКА адвокатська фірма подала до відома, що колишній Секретар оборони Каспер Вайнберґер став її вашінгтонським репрезентантом, спеціялістом в справах міжнародного права та фінансів. Адвокатська фірма Роджерс і Веллс, яка затруднює біля 275 адвокатів і яку очолює колишнім державний секретар Вілліям Роджерс. К. Вайнберґер займав пост секретаря здоров'я, освіти та добробуту був також бюджетним директором в Адміністрації Ніксона, а секретарем оборони був в Адміністрації президента Роналда Реґена від 1981 до 1986 року.

У ПАНАМІ СИТУАЦІЯ все ще напружена. Закордонні, зокрема американські кореспонденти інформують, що зі зовні ситуація виглядає ніби спокійною, унормованою, але обраний вільними голосами виборців президент тієї країни Ерік Артуро Девалє все ще ховається перед військовиками і прихильниками кандидата в диктатори ген. Антоніо Норієґи, який постарався про „усунення" президента у парляменті і про пропагандивне розголошення своєї влади, спертої, очевидно, на багнети війська і поліції. Норієґа закидає З'єднаним Стейтам Америки, що вони вмішуються до внутрішніх справ Панами хоч добре знає, що Вашінґтон мусить охороняти свої інтереси і цій частині світу і Панамський канал. Без сумніву Уряд ЗСА мігби вислати до Панами свої військові частини і припинити витівки Норієґи, тим більше, що він міжнародний злочинець на більшу скалю і торгівець наркотиками до спілки з кубинським авантюрником Фіделем Кастром. Другим протизаходом мобла б бути економічна бльокада. Понад 60 відсотків панамських товарів експортуються до ЗСА. Припинення експорту створило б кризу і переполох. Виглядає, кажуть політичні спостерігачі, що на жадне потягнення не здібна тепер Адміністрація Р. Реґена.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year* — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Олімпійські медалі — не найголовніша річ

У минулу неділю, 28-го лютого ц.р., закінчилися величавим церемоніялом XV Зимові Олімпійські Ігрища, яким придивлялися десятки мільйонів людей на телевізорах та які стягнули десятки тисяч звеличників спорту до далекого Калґарі в Канаді. Американські засоби масової інформації спершу розпачали, що З'єдинені Стейти із своїми змагунами опинилися далеко позаду інших і що здобули взагалі тільки одну золоту медалю, дві срібні і три бронзові. Але згодом появилися більш тверезі голоси: медалі на Олімпіяді не є найголовнішою річчю. Головне — це дух шляхетного змагання, це ставлення спорту вище філософсько-політичних світоглядів, це взагалі фізичне виховання, яке проте не повинно відсувати на задній плян освіти, культури. Найважливіше, щоб фізичне виховання, проявлене на Олімпіядах, було активним чинником у формуванні культурної поведінки. Коли новітні Олімпіяди взяли свій родовід від грецьких Олімпійських ігрищ у честь найвищого бога Зевеса, то вони перейняли від того давнього часу традицію, щоб Олімпіяди відбувалися щочотири роки, за кожним разом в іншій країні. Зате тоді, в античній Греції змагалися не тільки атлети, але й поети. Старинні римляни схопили цю суть Олімпійських Ігрищ у приказці: „У здоровому тілі — здоровий дух".

Олімпіяда в Калґарі заімпонувала всім перш за все зразковою організацією. Канада знову виявила свій подивугідний хист — однаково у плеканні фізичного виховання, як у своєму шкільництві всіх студентів. Це була XV з черги Зимова Олімпіяда, ото ж відновлено ці спортові імпрези 60 років тому. Покази змагунів у різних ділянках зимового спорту були дійсно імпозантні і фасцинували 80,000 глядачів на трибунах та згадані мільйони глядачів на телевізорах — як наприклад, „сальто мортале" лещетарів високо над сніжним спадам. Найбільше медалів здобула репрезентація Совєтського Союзу — 11 золотих, дев'ять срібних і дев'ять бронзових. Друге місце зайняла комуністична Східня Німеччина: дев'ять золотих медалів, десять срібних і шість бронзових. Швайцарія, яка славиться своїм зимовим спортом, опинилася щойно на третьому місці: п'ять золотих медалів, шість срібних і п'ять бронзових. Канада, господар Олімпіяди, не здобула ні одної золотої медалі, тільки дві срібні і три бронзові. Франція із своєю культурою, що сягає до старинної Ґалії, здобула тільки одну золоту й одну бронзову медалю, а Японія, одна з найбагатших і найбільш упромисловлених країн світу взагалі дістала тільки одну бронзову медалю. Чому це так?

Дуже просто: на олімпіядах мають змагатися аматори, добровільці, замилувані у спорті. Тим часом в комуністичних країнах, в Совєтському Союзі і Східній Німеччині, держава вибирає вже малих хлопців і малих дівчаток і заганяє їх до спортових заль і на спортові майдани та ґрища і виховує спортових не аматорів, а професіоналів. Так діється на кожній Олімпіяді і Міжнародний Олімпійський Комітет толерує це фальшівництво ідеї Олімпійських Ігрищ. Очевидно, всі безпосередні глядачі на трибунах чи глядачі телевізорів були захоплені совєтською солісткою на совгах Катериною Вітт, яка танцювала на совгах до оркестрового дострою — маршу Торреадора з опери „Кармен" Бізе. Їй дали золоту медалю, і вона, як вихована на державний кошт професіоналка, перемогла 17-літню студентку Дебі Томас, якій 80-тисячна авдиторія теж влаштувала стоячу овацію. Дебі Томас дістала тільки бронзову медалю, але це насправжня змагунка за принципом і духом Олімпійських Ігрищ. Вона отримала була дозвіл із своєї школи поїхати до Калґарі та — як потішали її члени її родини і приятелі — вона ж не зароблятиме на життя совгами на льоді, а студіюватиме медицину і стане лікаркою. Не обійшлося і без трагедій, що відбилося на числі американських медалів: американський першун у швидкості бігу на совгах Ден Джансен дістав вістку, що померла на пістряка крови його сестра і не міг вдержатися на ногах. Дістав тільки відзнаку „Олімпійського духа".

Найближча зимова Олімпіяда відбудеться у 1992 році в Альбервіль у Франції. СССР знову вишле туди своїх професіоналів, а з вільних країн, молоді мужчини і жінки залюблені у спорті, поїдуть туди, як єдині дійсні спадкоємці старогрецьких змагунів.

Василь Сокіл

НОВИНИ НОВОГО КАТАЛОГУ

II.

З цього погляду симптоматичними здаються зміни в плянуванні таких видань, як навчальна література і книжки для дітей та юнацтва. Минулого року при виданні підручників для середньої школи явно віддавалася перевага російській мові. Цього року в плянах починає (правда ще повільно) на належний рівень виходити книжка українською мовою. Наприклад, підручник української мови для четвертої кляси шкіл з російською мовою викладання минулого року вийшов тиражем 180,000, а нині має вийти 460,000 примірників. Підручник української літератури для четвертої, п'ятої і шестої кляс вийде тиражем 850,000 для кожної кляси, а підручник російської літератури лише 400,000. Інші українські підручники також, якщо не значно перевищують російські, то цього року жоден з них не буде виданий меншим тиражем, ніж російський, як то було минулими роками.

У художній літературі для дітей та юнацтва переважають твори українських авторів (68), серед яких клясичні: чотири книжки С. Васильченка, оповідання Б. Грінченка, два твори М. Коцюбинського, байки Л. Глібова, вірші М. Рильського. Для дітей публікується В. Симоненко казкою „Цар Плаксій і Лоскотун". Серед 40 творів іншомовних авторів значно менше, ніж у минулому році, російських письменників (11), — натомість ширше представлена література Заходу: Герберт Велс, Вільям Сароян, нідерляндська письменниця М. Діпман, клясик сербської літератури І. Андрич, французький романіст І. Петровац, італієць Дж. Родарі та цікава новинка для дітей, — притчі, казки та легенди великого італійського діяча доби відродження Леонардо да Вінчі „Лісовий жайворонок".

Крім перекладених книжок для дітей та юнацтва, слід відзначити заплановані для загального вжитку переклади таких творів: всесвітньо знаної поеми видатного давньоримського поета Тіта Лукреція Кара „Про природу речей", яка належить до найвищих досягнень античної поезії. (Поема ця, далебі, вперше видається українською мовою); збірника давньоіндійських сказань, притч та байок „Панчатантра" (сімдесят оповідок папуги). І нарешті, після довгих і марних домагань недавно померлого письменника Віктора Близнеця вийде у світ його майстерний переклад літопису про далеке минуле нашого народу — „Повісті минулих літ".

У розділі мовознавчих та літературознавчих праць також знаходимо цікаві видання. Назвемо хоча б такі: навчальний посібник О. Ставицького „Коментар до поеми 'Енеїда' " І. Котляревського" (26 др. арк.), „Короткий тлумачний словник української мови" (автор чомусь не зазначений) обсягом 30 др. аркушів; „Словник скорочень в українській мові" — автори В. Жайворонок та М. Фещенко — 46 арк.; монографія М. Грицая та В. Недiлька „Тарас Шевченко і літературне життя Київського університету — 10 др. арк., та перший в історії літератури найновіший збірник (20 др. арк.) давньоукраїнських студій XУІ-XУІІІ ст. „Антологіон" з короткими нарисами про авторів цих праць, — Лаврентія Зизанія, Христофора Філалета, Івана Вишенського, Мелетія Смотрицького, Памво Беринди, Лазара Барановича.

Наприкінці одне зауваження. Викликає здивування значне зменшення, порівнюючи з минулим роком, загальної кількости цьогорічних видань, — приблизно на двісті назв, хоча за друкованими аркушами та тиражем непомітно значного скорочення. Не хочеться гадати, що це трапилося через брак паперу (відома і довготривала видавнича проблема в Союзі!), — годилося б трактувати таке зменшення як позитивне явище: напевне пощастило ущільнити видавничий плян за рахунок пропагандистського сміття та графоманської макулатури, які досі забирали левину долю всіх паперових фондів, а практично ця „література" використовувалася жінками на базарі як обгортковий, теж надзвичайно дефіцитний, матеріял при продажу шматочків сальця чи смаженої риби або інших продуктів домашньо-національної кухні. І за те спасибі!

Вимушений додаток

Як бачите, хотілося закінчити на мажорній ноті: Новий рік обіцяє приємні новини на книжковому ринку. Однак...

В. ч. 50-му „Літературної України" натрапив на невелику статтейку про вихід у світ, як пише автор Я. Бердичевський, довгожданого каталогу-прейскуранту на купівлю та продаж букіністичних та антикварних книг „Українська художня література. Дожовтневий період. Випуск перший".

Я справді також дуже довго чекав на такий документ, ще живучи в Україні, бо з юних літ за батьківською традицією — збирача рідкісних видань українською мовою старався поповнити нашу бібліотеку раритетами і ніколи не міг через брак такого каталогу, дізнатися, яка матеріяльна вартість тої чи іншої книжки. А було у мене після батька чимало видань української

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Величавий концерт у 1000-ліття Християнства в Україні в Ню Йорку

Беручи під увагу сукупність усіх додатніх елементів цієї унікально-історичної і національно-релігійної урочистости в неділю, 14-го лютого 1988 року, її в цілому можна назвати величавою.

Враження духовної відради, потуги і піднесення було і залишилося в почуваннях загалу публіки, як під час, так і після імпрези. Такі деякі блискучі і рідкісні чинники концерту, як невідомі композиції в програмі (опера „Сокіл" Бортнянського), виконавці (співаки, П. Плішка, В. Полозов, оркестра Метрополітальної опери, хор з Атланти), місце виведення концерту (вперше в залі Нюйоркської філармонії), величезне збірне учасництво, ідейна святковість настрою, добірної, у вечірніх одягах, публіки, тільки підносили і скріплювали рівень імпрези. Тому, беручи загально, цей концерт вийшов навіть краще, як можна було очікувати і сподіватись.

А вимагав він величезного вкладу праці, що його повзяла на свої рамена Фундація ім. І. Мазепи з Ню Джерзі, при патронаті Крайового Комітету 1000-ліття та співпраці Українського Народного Союзу. За укладення мистецької програми концерту був відповідальний майже виключно співак Андрій Добрянський. В деяких речах йому пощастило, в інших — не зовсім. Оті бо зобов'язання досить поважно перевищували його індивідуальні дані і спроможності.

І тому саме на деякі недомагання, що знайшлись у приготуваннях до концерту, треба конечно звернути увагу, щоб у майбутньому в таких випадках було більше продуманости, розважливости, і вкінці просто знання справи. В першій мірі відносно самої назви імпрези „Концерт релігійної музики". Дехто з наших земляків здалека, з-поза кордонів ЗСА, щоб побувати на концерті зацитував невинно: „Чи „Тарас Бульба" (увертюра) теж релігійна музика?" А опера „Сокіл"? А пісня „Минають дні"? Проте найбільшою болячкою наміченої імпрези, від самого початку аж досьогодні, тобто навіть по концерті, це ціна квитків. Тому в останніх днях було турботою всіх ближче зацікавлених імпрезою чи буде заповнений отой дорогий партер залі, щоб ми не повстидались перед чужинцями (2,700 місць). І, на щастя, той партер був таки заповнений.

Дальше: світової слави бас, Павло Плішка, повинен був співати в „Неофітах" ролю, що її мав Добрянський. А це вже хоч би тому, щоб і чужинці не питали, чому, то Плішку обдаровують українці другорядними ролями? Теж деякі деклямації, що знайшлись в ораторії, повинні були бути відтворені деким з наших знаменитих професійних актрис чи акторів, а такі у нас є, щоб піднести до висот Шевченкове слово з „Неофітів". Не хочеться навіть згадувати, що виступ на концерті, телевізійної особистости українсько-канадського походження Алекса Требека з його „балаком" був якимсь прикрим непорозумінням.

Не лише початок концерту в виконанні славної оркестри Мет опери під керівництвом працьовитого Вілліяма Нолла Лисенкової Увертюри з опери „Тараса Бульба", але і дальші точки першої частини програми вирішили вже зразу вповні успіх цілої урочистости. Справжні представники релігійної музики, два чотироголосові Концерти Бортнянського, VI і XXXII, та „На ріках вавилонських" Артема Веделя, проспівав американський мішаний хор з Атланти Дж. („Корал Ґілд") добре. Чистота інтонації була гідна подиву. Духовна атмосфера композицій була вповні передана слухачам. Хтось завважив, що баси були слабші; ні, це такий звук англосакських басів. Нашому українському темному і глибокому звучанні басів ніхто у світі не дорівнює.

З великим зацікавленням очікувано в[illegible]мків з невідомої опери Бортнянського „Сокіл" (1786 рік), що була написана до французького тексту. Музика ця споріднена з італійсько-моцартівським стилем і її можна дійсно подивляти та рівночасно насолоджуватись її красою. Перший виступив з арією „Прощай, прощай", відомий уже тенор, що вибрав волю, співак Мет опери Вячеслав Полозов. Гарним тоном, з великою вервою віддав він цю вдячну оперову цяцьку. Приємною несподіванкою була мехіканська оперова співачка, сопрано Джільда Круз-Ромо (співала теж у Мет), що виконала з цієї ж опери арію Ельвіри зі стильовим, мистецьким леґато. Розчарувала — це прикро — мецосопрано з Колюмбії Марта Сенн своїм горляним, здушеним звуком. Критик газети „Ню Йорк Таймс", Б. Голланд, що є автором загальноприхильної оцінки про цей концерт у цій же газеті, повинен розрізняти поставлений голос від непоставленого.

Оркестра під динамічним керівництвом Нолла, що знаходилась на сцені, зараз за спиною співаків, була інколи заголосна. Вважаю, що дириґент не доглянув цього недомагання з браку часу за пробами. Плішка таки полонив своїм співом „Минають дні" (Лисенко-Шевченко) усіх та зібрав, як соліст, найкращі оплески. Ще більший ураґан оплесків викликало збірне виконання арії-молитви із „Запорожця за Дунаєм" Гулака-Артемовського, де співпрацювали протагоніст В. Полозов, великий хор та

(Закінчення на стор. 3)

Іван Боднарук

СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Під час Першої світової війни, 15-го січня 1916 року, на кладовищі в селі Монастирку біля Бродів відбувся дивний похорон. За трумною йшла невеличка громада селян і гурток царських солдатів у сірих шинелях. Це ховали талановитого сатирика й гумориста Леся Мартовича. Для тих селян він був братом і другом, а царські солдати, які відвели на вічний спочинок небіжчика, працювали, як полонені, в поміщицькому дворі й після праці сходилися в хаті осамітненого письменника, щоб розмовами з ним розважити своє сіре життя. Згадуємо його сьогодні тому, що в січні минуло саме 70 років з дня його смерти.

Був Лесь Мартович (1871 – 1916) родом із Городенщини. Літературну діяльність почав оповіданням „Нечитальник" (1889), пізніше появилася збірка оповідань „Нечитальник", „Хитрий Панько", „Стрибожий дарунок" і повість „Забобон". Зображував життя й побут галицьких селян і сільської інтеліґенції, головно священиків та вчителів початку XX віку. Писав у реалістичному дусі, з легким імпресіоністичним забарвленням, інколи з гострим сатиричним вістрям проти провінційного міщанства і бюрократії. Співпрацював у „Ділі" і „Громадському Голосі" (1898 року був його реформатором), а також в інших журналах і часописах. Твори Мартовича були багато разів перевидані. Повне видання в трьох томах вийшло за редакцією Ю. Гаморака в „Українському Видавництві" 1943 року. Був Мартович талановитий представник покутського гуртка новелістів, про яких сказав М. Коцюбинський у листі такі слова: „У вас тепер появляються такі таланти, що заганяють у кут наших українських".

Народився він 12-го лютого 1871 року в сім'ї сільського писаря Семена в селі Торговиця Пільна, городенського повіту. В 1878 - 1882 роках ходив до народної школи і, скінчив її, пішов до польської гімназії в Коломиї. Тут жив на одній квартирі з В. Стефаником, який про нього написав спомини, повні цікавих подробиць. З них знаємо, що Лесева мати була родом із Буковини. Батько наймитував по багатих господарях, серед злиднів навчився читати і писати та став писарем. Був чесним чоловіком і солідною працею, без нічиєї кривди, здобув собі гарне майно. В гімназії був Мартович на одну клясу старший від Стефаника. Майбутні письменники зустрілися в Коломиї в тайному гімназійному гуртку „коло великої скрині, яка містила понад 300 заборонених книжок". Мартович, єдиний у Коломиї, мав женевське видання Драгоманова. Лесь був — каже Стефаник — дуже здібний, удома ніколи не вчився, а що був і відважний, то сварився з професорами, а навіть кидав у них книжками. Любили його товариші за веселу вдачу й дотепні оповідання, які видумував. Лежав, бувало, на ліжку лицем до стіни й сам до себе сміявся, а потім оповідав. Щонеділі і в свята виїздили члени гуртка на села читати й агітувати.

В 1890 році через конфлікт з учителями, мусів Мартович покинути Коломию і перейшов до дрогобицької гімназії, а через рік перейшов туди і Стефаник, якого з 20-ма іншими учнями виключено за політику з коломийської гімназії. В дрогобицькій гімназії здав Мартович 1892 року матуру і поїхав на вищі студії до Черновець, а пізніше перенісся до Львова. Доводилося йому тоді бідувати, бо батько не міг йому багато посилати. З перервами студіював до 1909 року. Після університету працював по різних адвокатських канцеляріях на провінції, обороняв селян і писав свої твори, беручи до них теми з адвокатської практики. Зробивши докторат, короткий час працював у Львові. В останніх роках життя важко хворів і дуже мало писав. Помер 11-го січня 1916 року коло Рави Руської. Похований у селі Монастирку коло Бродів.

Як новеліст, Мартович цілком оригінальний і своєрідний письменник. У своїх сатиричних творах, зокрема в повісті „Забобон" (1911), гостро виступає проти соціяльного лиха на українському селі, використовуючи інколи карикатурно перебільшення, комедійний гротеск; індивідуалізує мову своїх дійових осіб. Як карикатурист і сатирик, нагадує Маковея. Написав до 30 оповідань, дві повісті, одну драму, кілька літературно-критичних і публіцистичних праць. Умів дотепно оповідати про селянський побут, але це часто був сміх крізь сльози. Його мова соковита, вислови дотепні. Оповідання „Мужицька смерть" зображує процес пролетаризації галицького селянства, яке опинилося в лабетах лихварів. Цей процес показаний на тлі трагічної смерти Гриця Баната. Він не має права навіть спокійно вмерти. Затягнена позичка доводить до його передчасної смерти, а водночас спричинює руїну сім'ї. В оповіданні „Хитрий Панько" герой не дає себе підкупити й не боїться побоїв. Щоб перехитрити жандарма, Панько позичив у сусіда шапку й напхав її соломою, щоб не дуже боліло, коли жандарм ударить по голові. Скинув чоботи й переліз через високу браму та через задні двері вбіг у виборче приміщення, щоб виконати „австрійським законом запоручений акт вільних виборів". У Дрогобичі разом із Стефаником написав Мартович оповідання „Лумера". Разом із Стефаником зображував процес руйнування селянських господарств. Виборчі надужиття показав у новелях „Війт", „Смертельна справа", „Кіт на п'ятку", „Іван Рило".

Твори Мартовича високо цінили Франко і Стефаник, їх хвалили й чужі критики... Їх перекладали на польську, російську, чеську та інші мови.

Яр. Климовський

ДЕЩО ПРО ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

II.

Коли в Лондоні проходила XIV Олімпіяда, в Німеччині відбулась „Олімпіяда ДіПі" (Дісплейст Персонс). У ній узяли участь: балтійські народи — естонці, латвійці (лотиші), литовці, поляки, словаки, мадяри й українці.

Про відкриття „Олімпіяди ДіПі" Олег Лисяк в Альманаху ПФК, що він його редаґував у дев'ятсторінковій статті п. з. Спортові ігри ІНКОПФ — „Олімпіяда ДіПі" писав:

„Субота 26 червня (1948 р. — прим. Я. К.), ранок. Заля табору Піомірксерне в Міттенвальді, де вже відбулося стільки змагань, виглядає сьогодні інакше, ніж звичайно. З трьох сторін — степениці; на головній стіні: перед прапорами щоґли для прапорів переможців і підвищення. На протилежній стіні — великий золотий тризуб і українські прапори в ґірляндах зелені. Вежа судді, оркестра, таблиці на висліди — все на місці. Із ґардероб виходять дружини й уставляються чолом до головної степениці. Попереду дружин — хоружі з прапорами. Представник ІПО відкриває Ігри, а представник ІНКОПФ-у мгр Рак взиває учасників змагатися в дусі великої олімпійської ідеї барона де Кубертена".

Звчерги оркестра грає національні гимни — польський, лотиський і нарешті — 'Ще не вмерла'. Присутні на змаганнях у Міттенвальді, ви чули його вже не раз, ви співали його при різних нагодах, але визнайте... чи не блиснули у ваших очах сльози, чи не зловило вас за горло зворушення?"

Олімпійські ігри почато відбиванкою. До перших змагань стають лотиші й українці. Виграють українці.

Після обідньої перерви змагання поляки — лотиші. Виграють лотиші. Після того поляки — українці. Виграють українці. У змаганнях визначилися Євген Обухівський і Мирослав Барановський.

„Коротка перерва і три дружини виступають на грище для церемонійного закінчення й одержання медаль і грамот. Дружини стають перед подіюмом для переможців. ... На щоглу підносять український прапор під звуки гимну. Мгр Рак вручає олімпійські медалі...." Еміґраційна Україна зайняла перше місце у відбиванці.

Залежно від ділянки спорту змагання проходили ще в Авґсбурґу і Нюрнберґу. Змагання копаного м'яча теж проходили в кількох місцевостях.

У всіх олімпійських спортових дисциплінах не виходило, як хотілося б, наприклад, менше щастило в бігах і стрибках, зате українці знаменито писались крім відбиванки в боксі і копаному м'ячі.

Українці здобули одну золоту, три срібні та дві бронзові медалі.

***

Ще заки розгорнув свою діяльність Комітет Тисячоліття Християнства України, інж. Ігор Чижович задумав улаштувати у Філядельфії Олімпіяду Української Молоді саме з цієї вийняткової нагоди, тим більше, що хлопчиною чимало чув від свого батька про Олімпіяду, про яку саме я розповів коротко. Зі своєю ідеєю І. Чижович поділився з д-ром Олександром Черником, головою найбільш діяльної у Філядельфії установи — Українського Освітньо-Культурного Центру. Д-р О. Черник не тільки узнав задуманий плян Чижовича ідеальним, але вирішив наспіл із проєктодавцем фірмувати цю небуденну імпрезу.

І так створилась екзекутива Олімпійського Комітету „Української Олімпіяди і Здвигу Молоді в Тисячоліття Хрищення України" — Ігор Чижович, голова; Ярослав Козак — заступник голови, спортовий референт; Володимир Ігнатович — заступник голови, спортовий референт на Канаду; Іван Скіра, фінансовий референт; Орест Лисюк, господарський референт; Богдан Катамай, референт преси та публікацій, Оля Кузевич, секретар.

Українську Олімпіяду і Здвиг Молоді устійнено провести у Філядельфії в днях 27-30-го травня 1988 році на посілостях УСО „Тризуб" і сусіднього Делевар Валлер Коледж під патронатом Української Спортової Централі Америки і Канади, в рамках Комітету Тисячоліття Християнства України. Господар: Український Спортовий Осередок „Тризуб", співгосподар: Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії. Участь у компетиціях-змаганнях візьмуть українські спортовці-змагуни — чоловіки й жінки терену ЗСА і Канади. В олімпійських змаганнях передбачені: біг — 100, 400, 1,500 метрів, штафета; скок — у височінь, у довжінь; мет — диском, ратищем; стусан кулею та інші роди легкоатлетики.

Крім цього — відбиванка, кошиківка, копаний м'яч, плавання, ґольф, теніс, настільний теніс, шахи.

Змагання, як видно, представляють різноманітно, цікаво та, як личить у цьому роду змагань, вони проходитимуть в атмосфері сміливості, завзятості та великому хотінні перемоги, та все ж, не забуваючи про спортову поведінку, а ще більше про дружність, бож усі змагуни — брати, сестри, сестри по крові.

Треба радіти, що українська молодь північноамериканського континенту, беручи активну участь ув Олімпійських Іграх, у цій формі вшанує радісний, торжественний Ювілей Тисячоліття Християнства України.

Жаль, що не можна було зорганізувати Зимової Олімпіяди з нагоди Тисячоліття, хоча про якусь українську Зимову Олімпіяду її організатори свого часу оголошували в „Свободі".

Українська Спортова Централя Америки і Канади, екзекутива Олімпійського комітету і господарі Олімпійських Ігор бажають усім змагунам якнайбільших спортових осягів.

Амбасадор Шифтер — почесний гість „Св. Софії"

Заходом релігійного Товариства Українців Католиків „Св. Софія" 2-го грудня 1987 року в домі Товариства „Св. Софія" у Вашінгтоні, Д. К., відбулася небуденна конференція. Небуденна тому, що запрошений амбасадор Ричард Шифтер був не тільки прелеґентом, але й почесним гостем, і головною метою цієї святочної зустрічі було вшанувати його як людину заслужену для української спільноти і для Української Церкви зокрема.

Ричард Шифтер народився у Відні, прибув до ЗСА у 1938 році. В 1943 році закінчив міський коледж в Ню Йорку з найвищим відзначенням, а в 1951 році здобув диплом з правничої школи університету Єйл. У своїй приватній практиці відстоював часто права американських індіян. Від 1983 року був репрезентантом ЗСА до Комісії Людських Прав при ООН, а опісля, там же у Раді Безпеки, де осягнув титул амбасадора. Від 1985 року працює у Державному департаменті як шеф Бюра людських прав і гуманітарних справ. Як в ООН, так і зі своєї теперішньої позиції заступався за українськими в'язнями сумління. Його безустанна увага до Йосипа Тереді була, можливо, вирішальним фактором у звільненні цього провідного мирянина УКЦ. У своїх писаннях та особистих виступах підносив справу легалізації УКЦ в Совєтському Союзі, цитуючи Івана Любачівського Кардиналом. Конференція 15-го травня 1986 року, присвячена 40-ій річниці насильної ліквідації УКЦ, відбулася саме після трагедії в Чорнобилі. Конференція 2-го грудня відбулася п'ять днів перед зустріччю на вершинах.

А публіка тим разом була дуже численна: представники духовенства Вашінгтону, представники громадянства старшого і молодшого, представники державних агенцій та уряду, гості з околиць виповнили вщерть приміщення.

У своєму слові амбасадор Шифтер аналізував деякі позитивні зміни, що відбулися останнім часом в Совєтському Союзі, до яких підходив обережно, бо не знаємо, чи процес останніх років є наслідком діяння внутрішніх сил чи зовнішніх. Свій радше песимістичний погляд на евентуальну леґалізацію УКЦ пояснив тим, що для СССР питання УКЦ є не так релігійне, як національне. І саме того Совєтський Союз найбільше боїться. Запевняв, що буде далі при кожній можливій нагоді висувати болючі потреби українських прав — релігійних, політичних і культурних. Закликав американських українців виносити ті питання якнайчастіше до уваги засобам комунікації.

Проф. Рудницький у заключному слові зупинився на поодиноких аспектах заслуг амбасадора Шифтера і відкрив мету зустрічі: висловлення подяки від української громади і вручення грамоти з власноручним підписом Глави УКЦ Мирослава Івана Любачівського. Про грамоту подбала і замовила її в Римі д-р Романа Навроцька.

Під час зустрічі у „Св. Софії" (зліва): амбасадор Р. Шифтер, проф. Л. Рудницький і о. Т. Лончина. (фото: Н. Слюзар)

совєтське право, яке дозволяє групі 20 визнавців даної релігії організувати церкву.

У річному Звіті про людські права, виданому Державним департаментом, дискутував обширно проблеми русифікації в Україні, згадуючи поіменно українських дисидентів.

Завдяки амбасадорові Шифтерові Державний департамент опублікував у січні минулого року спеціяльний звіт „Совєтські репресії щодо УКЦ". Це перший державний документ у справі УКЦ, який був широко коментований і передруковувався в численних публікаціях; на будуче буде служити Конґресові, засобам комунікації, академічним групам тощо як підставове джерело інформації про Українську Церкву, зокрема УКЦ.

Конференцію відкрив проф. д-р Юрій Старосольський як голова Філії УКУ, а програму провів проф. Ля Саль університету у Філядельфії д-р Леонід Рудницький з питомою йому легкістю та іскрою гумору.

Цікаво відзначити, що всі попередні імпрези „Св. Софії", які провадив проф. Рудницький, відбувалися завжди або напередодні, або після якоїсь помітної події. І так, інавгурація Релігійно-Дослідчого Інституту при Т-ві „Св. Софія" відбулася 25-го квітня 1985 року, перед 40-ою річницею спроби ліквідації УКЦ на рідних землях і день після того, як до української громади наспіла вістка, що Папа Іван Павло II іменував Главу УКЦ Мирослава

Софійка Наконечна і Христя Зинюк вручили амбасадорові в дарунку книжку „Київ" — ілюстроване видання НТШ з двомовним вступом проф. Леоніда Рудницького, а також квіти для дружини амбасадора.

Це було правдивою несподіванкою, за яку Р. Шифтер дякував зі зворушенням. Створилася дуже сердешна атмосфера, яка продовжувалася під час прийняття. Серед присутніх були Бил Фарранд, Джордж Лістер — співпрацівники амбасадора Шифтера, добре відомий приятель української громади д-р Джеймс Мейс, делеґат католицької конференції Джордж Поверс, Ричард Стек, який цього семестру у свій курс в американському університеті на тему „Голод і політика" включає інформації про Великий голод; відпоручник з бюра сенатора Лявтенберґа і Юлія Щур-Дячук з бюра конгр. Люїзи Слотер; Мері Юбанк з агенції інформації, яка заявила, що вже тепер наперед зголошує свою участь у наступній імпрезі!

Віктор Кулій з „Голосу Америки" перевів з амбасадором інтерв'ю.

Т. К.

ВЕЧІР УКРАЇНСЬКИХ ДЕБЮТАНТОК У ЧИКАҐО

Дебютантки та їх ескорти (зліва): Ірена Прокіп — Юрко Чеменинський, Ліза Бандура — Богдан Недільський, Софійка Климкович — Гриць Волощук, Дануся Зайтун — Роман Лесюк, Наталя Андрушко — Роман Ванджура, Іванка Тудуй — Павло Будник, Туня Ґаст — Марко Мицик, Таня Козленко — Тарас Руденко, Наталка Таран — Роман Мандзій, Даня Хринівська — Роман Гірняк, Адріяна Субота — Махайло Банах, Моніка Пігут — Дем'ян Макарушка, Адріяна Пігут — Адріян Ожга, Таня Ожга — Левко Голубець.

У суботу, 30-го січня р., у великому елеґантному, стилево-барокковому готелі „Конрад Гілтон" відбулася презентація дебютанток міста Чикаґо і околиць.

Вже 27 років цю традиційну презентацію спонзорують УЛТПА, ОУВЛ та Т-во Українських Інженерів. У цьому році черга випала на Т-во Інженерів, які підготовили цей баль.

Мов розкішні білі квіти замаїли дебютантки прегарну залю. Їх зустріли інж. Юрій Литвинишин, Христя Таран та хореограх Роксана Пилипчак. О 7-ій годині, після коктейлю, почався цей гарний традиційний дебют. При звуках оркестр — „М'якого знаку" та „Зорі" — маршовим ходом черґувалися дебютантки в асисті ескортів та батьків, приставали по середині залі і тоді інж. Ю. Литвинишин і Х. Таран представляли їх присутнім гостям.

Кожна з них — абсольвентка школи українознавства, майже кожна належить до якоїсь молодечої організації (Пласт, СУМ чи ОДУМ). Багато з них танцює в ансамблі „Україна", більшість із них у теперішніх школах є на „гонор'с програм" і кожна з них має бажання студіювати в університеті. В цей же спосіб організатори представляли присутнім батьків панночок та ескортів. Ескортами були не тільки студенти з Чикаґо, але й з Клівленду, Бостону та Ню Йорку. Все це відбувалося при звуках притишеної оркестри.

Коротким словом до дебютанток звернулася Христя Таран, яка нагадала, щоб вони не забували, з якого народу походять та були горді за свою багатолітню культуру. Вона щиро побажала панночкам гарної будуччини та веселої забави.

Потім Роксана Пилипчак зааранжувала вальчика, якого дебютантки затанцювали спочатку зі своїми батьками, а тоді ескортами. Після цього почалася вечеря, а після неї — загальна забава, в якій взяли участь усі присутні. Приємно вражала велика кількість молоді, які прийшли привітати дебютанток і приємно забавитися.

Радісні та задоволені поверталися всі пізно із цього незабутнього свята.

Іванна Ґорчинська

Величавий...

(Закінчення зі стор. 2)

віртуозна оркестра. Полозов уклав усю свою душу у зворушливий чар мелодії, а оркестра і хор створили незабутнє суцвіття акомпаньяменту і музичного довершення. Тут, як далеке, рідне відлуння, мимохіть зринув у пам'яті спів неповторного тенора Михайла Голинського з 30-их років у „Запорожці", у Львівському великому театрі...

Друга частина програми заключала тільки одну композицію-новизну до тексту Шевченкової поеми „Неофіти" ораторію Мар'яна Кузана з Франції (Париж). Була це прапрем'єра. Музика Кузана модерна, новочасна, а з цим дисонантна, мало чи і зовсім немелодійна. Ораторія ця написана за ініціятивою нашого Владики у Франції Михаїла Гринчишина. Твір скомпонований із повним знанням діла. Музика Кузана, як не краща, то абсолютно не гірша від інших писань нашого часу. Згаданий уже критик Б. Голланд зовсім немає рації, коли в своїй оцінці про Кузана висловлює опінію, буцім то ця композиція нагадує музику до фільмів чи що вона квола (tame). Воно ж не так, бо ця музика глибоко драматична з психологічним підходом до її вирішень і з дуже доброю оркестровкою. Ані з музики Орфа, ані з музики Пендерецького немає тут запозичень; деякі пов'язання з Онеґером, як з одним із першунів модерної музики, особливо ораторії, можуть бути, оце, і все. Відомо теж, що кожна модерна музика не зовсім промовляє до душі, а радше до інтелекту. Саме закінчення ораторії написав Кузан яскраво талановито. Як уже передше згадано, коли б Плішка повзяв був головну ролю баритона (на ділі високого баса), а хтось із наших професійних театралів Шевченківське слово, рівень виведення ораторії був би, безумовно, дуже скористав на цьому. На кожний випадок, твір цей, як не захопив людей, то мав на них помітний і тривалий вплив.

Отже взявши всі точки програми під увагу, цілісність вражінь із концерту була без сумніву додатна і рідкісно пам'ятна. В кожного, що опускав залю щеміле в серці натхнено, ото молитовно-просвітлене:

На Тебе Спасе уповаєм...
Побачить дай нам Рідний Край!

У ГОЛОВНІЙ КВАРТИРІ ООН в Ню Йорку арабські країни зробили заходи, щоб отримати рішення Міжнародного Суду в справі рішення Конґресу ЗСА закрити Обсерваційну місію при Об'єднаних Націях. Розпочалося це вимогою скликання надзвичайного збору Генеральної Асамблеї, де арабські країни, включно з ПВО, проголосували б це питання.

Станична Старшина
і Осередок Праці УПС
Пластової Станиці в Ню Йорку

ділиться з пластунами сумною вісткою,
що 25-го лютого 1988 р. відійшов на Вічну Ватру
наш Дорогий Друг

бл. п. пл. сен

МИКОЛА АНДРЕЙКО

довголітній активний член крайової Пластової Старшини, Станичної Старшини та Проводу ОП УПС в Ню Йорку.

•

Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.
Станична Старшина і ОП УПС в Ню Йорку

Український Визвольний Фонд (УВФ)
в ЗСА
Крайовий Комітет

ділиться сумною вісткою із своїм Членством
і Українським Громадянством, що 25-го лютого 1988 р.
на 78-му році життя відійшов у Вічність жертвенний
і відданий член УВФ, ОДВУ, ОУН і Пласту

бл. п.

МИКОЛА АНДРЕЙКО

ПАНАХИДА була відправлена у неділю, 28-го лютого 1988 р. о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича, 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у понеділок, 29-го лютого 1988 р. о год. 9:30 ранком в українській католицькій церкві Христа Царя, 1627 W. Cayuga St. Philadelphia, Pa., звідки Тлінні Останки були перевезені на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Родині Покійного висловлює глибоке співчуття

УПРАВА

Грамота визнання

Посадник міста Ойстер Бей А. Деліґатті вручає грамоту визнання представникам УККА повіту Нессо.

Посадник міста Ойстер Бей Анджело Деліґатті вручив грамоту визнання 1000-ліття Християнства Київської Русі-України представникам Українського Конґресового Комітету Америки повіту Нессо. Грамоту він передав на руки голови відділу Йосифа Хоми, а співучасниками цієї події були Володимир і Анна Романюки та Анна Хома. У грамоті підкреслювалося значення запровадження християнства князем Володимиром Великим і відзначалося, що ідеали та моральні принципи з того часу стали засадами української громади.

У грамоті схвалено постійні заходи Комітету у намаганнях закріпити за Україною право на вільність і свободу, якою користуються громадяни Америки.

ЗУСТРІЧ З РУДЕНКАМИ

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — В неділю, 6-го березня ц. р., о год. 5-ій вечора в Домі Української Культури при УАП Церкві в ЗСА громада влаштовує зустріч з Миколою і Раїсою Руденками.

Новини...

(Закінчення зі стор. 2)

книжки не лише минулого століття, але й позаминулих. (На превелике горе, майже вся ця бібліотека загинула... під час минулої війни. Чудом збереглося кілька книжок, — зокрема, третє видання тритомника „История Малой России" М. Бантиш-Каменського, „История Новой Сечи" Скальковського, „История Юго-западной Руси от ее начала до половины XIУ века" О. Колєванова та деякі інші видання першої половини минулого століття.)

Ці книжки були, є і будуть безцінним скарбом, і, безумовно, я їх ні за які гроші не продам, а сам би заплатив високу ціну за інші такі видання, коли б пощастило їх знати.

Але от маємо прейскурант, в якому республіканське об'єднання книжкової торгівлі „Укркнига" оголошує ціни... Я аж за голову схопився. Виявляється, вся ця минувшина нічого не варта!...

Самого прейскуранта я не маю, змушений користуватися даними, які подані в газетній замітці. Цілком поділяю обурення автора, який пише: „...варто б знати прізвища тих, чиїми потугами зіп'ято цей пам'ятник низькій громадянськости і невігластву." А колектив цих „поцінувачів" безцінних раритетів української культури побажав залишитися анонімним...

Дивна річ, в даному випадку ніхто з них не консультувався з Москвою, — інакше зрозуміли б, як „Союзкнига" поцінює свої, російські національні надбання. Наприклад, перше видання „Евгения Онегина" оцінюється від 2,500 кр. і вище.

А як нинішні патріоти української культури оцінили перше видання „Кобзаря" Т. Шевченка — 1840 року?

Нагадаємо, що донині нараховується не більше 20 примірників цього видання, які зберігаються у книгосховищах країни. Якщо десь у когось дома знайдеться ще один примірник, то, рівняючись на Пушкіна, за нього можна розраховувати не менше 3,000 карбованців!

Не поспішайте продавати. За цим прейскурантом вам, дадуть... аж 50 крб!

Серед кількох згаданих у статті видань минулого століття (С. Гребінки, Г. Квітки-Основ'яненка, І. Котляревського, Лесі Українки, Ів. Франка, М. Костомарова та окремих творів Т. Шевченка) найвище поцінене перше (1798 р.) видання „Енеїди" — 60 крб., а найнижче „Українські балади" М. Костомарова, які, уявляєте, коштуватимуть 2 карбованці... І це за книжки, яким по 150 літ!

Всіх любителів антикварної книги, власників і бажаючих купити, „Методичні вказівки", додані до прейскуранту, суворо попереджають, що ціни ці без спеціяльного письмового дозволу Держкомвидаву УСРР ніким не можуть бути збільшені.

Прейскурант цей є злочином не просто невігласів, які, мовляв, не знають, що діють, навпаки, це ще один нахабний вияв брутальної зневаги до історії і культурної спадщини, твореної віками, а нині свідомими свого завдання нищителями духовного багатства народу оцінюваної нічого не вартою річчю!

Автори цього ганебного документи заслужили, щоб їхні імена були названі, а самі вони належно покарані.

УРЯДОВЦІ СЛУЖБИ ІМІҐРАЦІЇ і натуралізації шукають ще більши незаконних іміґрантів для зареєстрування, бо залишилосяє всього 10 тижнів, до кінця проголошеної амнестії. Щоби осягнути свою мету, вони дають оголошення до етнічної преси, телевізії та радіо включно з особистими виступами серед населення південнозахідних стейтів ЗСА, де й знаходиться велика кількість незаконних іміґрантів з Мехіко та інших країн Південної Америки.

ХОЧ ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН не виявив склонности підтримати будь-якого з республіканських кандидатів на президентську номінацію, то все ж таки є підозріння, що його останнім публічним виступом буде саме кампанія за того республіканського кандидата, що вийде переможцем.

Наукове Товариство ім. Шевченка
в Ню Йорку
запрошує Членів й Українське Громадянство на
ДОПОВІДЬ
ЗМАГАННЯ ЦЕРКВИ ЗА СВОЮ
І ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ
У 17 І 18 СТОЛІТТЯХ
яку виголосить
Ярослав Падох
(НТШ і Український Вільний Університет)
що відбудеться
в суботу, 12-го березня 1988 р., о год. 5-ій веч.
в домі НТШ в Ню Йорку
при 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вул.

Українська Баптистська Церква
в Норт Порт, Фльорида
відбуває свої
БОГОСЛУЖЕННЯ
щонеділі, о год. 3-ій по пол.
в приміщенні Церкви:
South Biscayne Baptist Church
498 South Biscayne Drive, North Port, Florida 34287
Пастор: Володимир Савчук, тел.: (813) 423-1312

ДОПОВНЕННЯ!

У подяці п. Ст. Пужецької поміщеній у „Свободі"
від 13-го лютого з приводу похорону її сестри

сл. п. Ірени Решетилович

не згадано п. інж. ВАСИЛЯ КОЛОДЧИН, що попрощав Покійну від Патріярхального Об'єднання. Не згадано також п. проф. ЕВГЕНА КОРДИБАНА та п. ЛІДУ КОЛОДЧИН, які як і перед похороном так і по похороні не жаліли ні часу ні труду допомагаючи немічній п. Ст. Пужецькій.
Цей прикрий недогляд стався із моєї вини.
Цією дорогою прохаю вибачення.

В. Т. МАРЧАК

Ділимося сумною вісткою, що несподівано
у вівторок, 16-го лютого 1988 р. з волі Всевишнього
відійшов на 89-му році життя
наш Найдорожчий і ніколи Незабутній
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

ТЕОДОР ЛУЧИШИН

нар. 15-го березня 1899 р. в селі Військо, пов. Добромиль, Зах. Україна.

ПАНАХИДА була відправлена у середу, 17-го лютого 1988 р. у похоронному заведенні братів Головчаків у Пармі, Огайо.

ПОХОРОН в четвер, 18-го лютого 1988 р. о год. 11:30 ранку з церкви св. Андрія у Пармі і на цвинтарі св. Петра і Павла.

У безмежному смутку:
дружина — МАРІЯ з КАЗІВ
донька — ОЛЕНА з мужем ВАСИЛЕМ ХМІЛЯКОМ
внучки — ОЛЯ І НАДІЯ
та ближча й дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

Щойно появився з друку давноочікуваний другий том (з черги п'ятьох томів), які мають вийти до 1992 року
в АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

за редакцією **Володимира Кубійовича**

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ (G - K)

Діючий редактор **Данило Гузар-Струк**

Ціна 125.00 дол. з пересилкою

Видання University of Toronto Press, Торонто, Баффало, Лондон, 1988, накладом Канадського Інституту Українських Студій. Наукового Товариста ім. Шевченка і Канадської Фундації Українських Студій. 737 стор. Видання багато ілюстроване кольоровими і чорно-білими фотографіями і численними мапами.

Svoboda Book Store
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язані додати до ціни 6% стейтового податку.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Лишається дуже мало часу для приготувань до гідного відзначення найбільше величної події української історії, 1000-ліття прийняття християнства українським народом.

Допоможіть своєю скорою і щедрою пожертвою виконати всі заплановані акції Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні.

Чеки проситься виставляти на: UUARC, INC. — MILLENNIUM OF CHRISTIANITY IN UKRAINE FUND та висилати на адресу: 1319 W. Lindley Avenue., Philadelphia, Pa. 19141.

Пожертви звільнені від уподаткування.

Складаю (складаємо) пожертву в сумі ....

Посвідку проситься виставити на ....
(по-англійськи)

та переслати
на адресу
(по-англійськи) ....

Дата
Підпис

Український Народний Союз
пошукує повністю або частково затруднених, досвідчених

АҐЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ і ЗАГАЛЬНИХ АҐЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ

зі знанням української і англійської мов на околиці:

Торонто, Монтреалу, Едмонтону, Вінніпеґу та інших теренів

- Допоміжні інформації
- Платня у формі зачету
- Комісове
- Всі бенефіти

Звертатися до:

Mr. JOHN HEWRYK
Supreme Director for Canada
327 Mc Adam Ave.
Winnipeg, 4, Man.
Canada R2W 0B3
Tel. (204) 582-8895
або до

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

В. Шарван і М. Гаравус очолили 127-ий Відділ УНСоюзу в Баффало

Члени 127-го Відділу УНСоюзу, Братства св. Миколая в Баффало, Н. Й., переобрали Управу Відділу.

Василь Шарван 10-ий раз переобраний на голову. Марія і Петро Гаравуси в 26-ий раз очолили фінансовий відділ на Річних зборах, які відбулися в неділю, 17-го січня ц.р., в шкільній залі церкви св. Миколая при великій кількости членів.

В. Шарван відкрив збори, привітав присутніх і подав порядок нарад, який прийнято без змін. Оксана Бережницька подала внесок, щоб зборами провадив голова відділу. В. Шарван подякував за довір'я. Учасники зборів вшанували пам'ять померлих членів, яких було п'ять у минувшому році.

Мгр Надя Ільківська прочитала протокол з минулорічних зборів, який прийнято без поправок, фінансовий секретар М. Гаравус звітувала про членський і фінансовий стан Відділу, який нараховує 361 дорослих членів і 54 у діточому департаменті, разом 415 членів, три старші члени

В. Шарван

одержали допомогу в сумі 150 дол. і два члени студенти отримали стипендію в сумі 500 дол. від УНСоюзу. Касир П. Гаравус звітував про фінансовий стан Відділу до 31-го грудня 1987 р., в касі є 745.82 дол.

В. Шарван доповнив звіти референтів і зробив малий перегляд праці на зовнішньому і внутрішньому секторі Відділу.

Голова старався репрезентувати Відділ всюди де нас запрошували, ми завжди були учасниками в громадському житті, голова подякував усім членам Управи за співпрацю, за зрозуміння і за те, що ми зробили на протязі кільканадцятьох років.

За Контрольну комісію звітував голова М. Гнатів. Контрольна комісія в складі М. Гнатів, Д. Ільківський і О. Бережницька перевела перевірку книг при співучасти фінансового референта і касира 13-го січня і висловила признання Управі.

Після вислухання звітів відбулася дискусія, у якій присутні одобрили діяльність уступаючої Управи.

Нова Управа на 1988 рік: В. Шарван, голова; Д. Пітолай, заступник голови і україномовний секретар; Н. Ільківська, англомовна секретарка; М. Гаравус, фінансовий секретар; П. Гаравус, касир і заступник фінансового секретаря; Д. Ганущак і Д. Баранецький, вільні члени.

Контрольну комісію очолив М. Гнатів, а О. Бережницька і Д. Ільківський є членами.

Закриваючи збори, В. Шарван подякував за вибір і довір'я та запросив на перекуску, яку приготовила М. Гаравус.

Д. Пітолай

З діяльности української громади в Апопці

Український віз в Різдвяній параді в Апопці.

Громада Українського Села в Апопці, Фльорида, ще минулого року почала знайомити наших співгромадян з величною подією в українському житті — Тисячоліттям Християнства в Україні, а саме: взяла участь в різдвяній параді з возом, що представляв пам'ятник св. Володимирові Великому над Дніпром у Києві. У поході перед возом українці несли американський та український прапори і великий напис — „Тисячоліття Християнства" в Україні.

В середу, 6-го січня, наша громада відсвяткувала Свят-Вечір при численній участі громадян нашого села і околиць. Загостили до нас також мейор Апопки Джан Ленд і шеф поліції Том Калинц. Мейор склав ґратуляції за гарний парадний віз та побажав всім українцям веселих і щасливих свят, а шеф поліції, який очолював параду, передав нагороду суддів за найкращий віз у параді та поґратулював нам. Кореспондент газети „Орландо Сан" зробив знімки з хористів і гостей, велика кількість яких була зодягнена в українських строях. Цей кореспондент відвідує мешканців нашого села, збирає інформації про українське життя на поселенні в ЗСА, а також про Україну, та збирається написати довгу працю про українських поселенців в цій країні, а зокрема про Українське Село в Апопці. Хор сеньйорів під диригентурою Олександра Кулинича проспівав кілька колядок. Анна Кравчук продеклямувала твір Б. Лепкого „Далекий світ, великий час", а Василь Фіцик продеклямував „Чи тепер ще як колись ідуть колядувати" Семена Дуди.

Різдвяну параду повністю передали на телевізійному каналі ч. 32 14-го грудня м.р. о 7-ій год. вечора.

В середу 20-го січня ц.р., о год. 8-ій вечора наша громада зібралася чисельно в будинку Міської ради в Апопці, де відбулися збори управи міста. Мейор Дж. Ленд підписав і прочитав деклярацію, якою вшановано 70-ту річницю української державности, і в зв'язку з цим проголосив 22 січня — Днем Української Незалежности. В проклямації сказано, що хоч недовго триваючою була незалежність українського народу, бо молоду державу заатакувала і знищила комуністична Росія, в душах українського народу глибоко закорінений націоналізм. Він також прочитав проклямацію про Тисячоліття Хрищення України та закликав жителів Апопки спільно з українцями відсвяткувати цю світлу подію.

Потім мейор передав проклямацію С. Ковальчукові, а Василь Фіцик вручив мейорові подарунок від громади — порцелянову дівчину в українському строї з бандурою.

22-го січня в 10-ій годині ранку зібралася українська громада (десь 50 осіб в вишиваному убранні) коло будинку Міської ради. Були присутні мейор міста і консилмен Гейсі. Під спів американського і українського національних гимнів піднесено на щоглю жовто-блакитний прапор. Мейор Ленд побажав українському народові, щоб цей прапор волі вже у найближчому майбутньому українці могли вивісити в Києві.

Степан Ковальчук

Виставка писанок, образів і скульптур у Лос Анджелесі

Ювілейний Комітет Тисячоліття Християнства в Україні в Лос Анджелесі, Каліфорнія, запросив відомих мисткинь Таню Осадцу і Аку Перейму до Лос Анджелесу з виставкою писанок, образів і скульптур. Виставка відбудеться в приміщенні Українського Культурного Осередку при 4315 Melrose Ave., Los Angeles, Ca. 90029 від 25-го березня до 9-го квітня 1988 року, організована Центром Українського Мистецтва.

Мисткині Т. Осадца і А. Перейма є сестри, які разом і поодиноко мають за собою багато успішних виставок по українських і американських установах в багатьох містах ЗСА. Про їхню мистецьку працю вже багато років пишуть українська і американська преса. Перший раз українська громада Лос Анджелесу буде вітати мистців у Каліфорні. Зроблено рекляму в американській пресі і запрошено телевізійні станції, щоб поінформували ширшу американську громаду про українське мистецтво.

Таня Осадца зібрала колекцію понад 1500 писанок. Про розмалювання писанок американська преса висловлювала і далі висловлює своє захоплення красою цього надзвичайного мистецтва. Вже кілька років тому музей у Сан Дієго спровадив колекцію писанок Т. Осадци, де влаштовано виставку перед Великодніми святами. Газети Лос Анджелесу і Сан Дієго обширно описали цю виставку.

Ака Перейма студіювала скульптуру в мистецьких інституціях Дайтону і Чикаго. Вона є знана не лише зі скульптур, але також з малярства. Про А. Перейму пишуть в книжці Outdoor Sculpture in Ohio, в якій подано знимки її скульптур. Надзвичайно цікаво є те, що А. Перейма вживає металі різного роду, які вона зварює і тим творить мистецькі скульптури. Зварюванням металів майже виключно займаються мужчини. Це є велика рідкість, щоб жінка не лише вміла зварювати металі, але і пристосувати техніку зварювання для творчого мистецтва.

Дуже обширно писав журнал „Miami Valley Sunday Magazine" 31-го серпня 1986 року про мистецтво А. Перейми, подаючи список університетів і інших установ, де відбулися виставки її скульптур. Автор подала слова похвали і захоплення людей, які бачили її мистецтво.

Ми всі в Лос Анджелесі є дуже горді з успіхів наших мисткинь. Чекаємо на їхню виставку, яка буде однією з імпрез з нагоди відзначення Тисячоліття Християнства в Україні.

Д-р Оля Івах-Федчук

Музичний Фестиваль в Торонто

У днях 30-го і 31-го січня 1988 року відбувся в Торонто 17-ий Український Музичний Фестиваль. У висліді переслуханих музичних сесій і фінальних концертів, жюрі в складі Іриней Жук і Зіновій Лавришин признало такі нагороди у групі молодших виконавців гри на фортепіяні: перша нагорода (розділена) — Андрійка Божик і Аріяна Гіць; друга нагорода — Лія Ендруз; третя нагорода (розділена) — Таня Лисяк і Тетяна Бідяк.

У групі старших виконавців призначено нагороди: перша нагорода — Борис Медицький (фортепіян і композиція); друга нагорода — Марко Ендруз (фортепіян), третя нагорода (розділена) Люба Креховецька і Ярослава Кісик (фортепіян).

Управа Українського Музичного Фестивалю

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 4.

Ім'я, місцевість	Сума
Д. Дудра, Стерлінґ Гайтс	20.00
В. Клебович, Ню Бритен	17.00
В. Папіж, Дітройт	17.00
А. Фаріон, Лінкольнвуд	17.00
О. Дармохвал, Піскатавей	12.00
В. Демчук, Бирк	12.00
М. Даців, Баффало	12.00
О. Іванюк, Парма	12.00
О. Куса, Морріс Плейнс	12.00
Б. Целевич, Орленд Парк	12.00
В. Бабчук, Монтерей	10.00
Д-р М. Балтарович, Воррен	10.00
А. Зарнавський, Філядельфія	10.00
Менор Джуніор Коледж, Дженкінтавн	10.00
Д-р Д. Павлишин, Севен Гіллс	10.00
Й. Рудий, Індіенаполіс	10.00
П. Ходнєвіч, Честер	8.00
М. Бодел, Чикаґо	7.00
І. Борзенко, Гемет	7.00
І. Винник, Ню Йорк	7.00
Д-р Л. Мостович, Лексінґтон	7.00
М. Рейнарович, Бруклин	7.00
В. Чміль, С. Плейнфілд	7.00
П. Шкафаровський, Йонкерс	7.00
К. Панчешіне, Вудбайн	6.00
Ю. Залізняк, Рашвілл	5.00
М. Качмар, Дітройт	5.00
В. Лехман, Лафаєт	5.00
Д-р Я. Макарушка, Мейплвуд	5.00
Н. Пурас, Баффало	5.00
Т. Слевінський, Стратфорд	5.00
В. Самійленко, Свортмор	5.00
Й. Труш, Юньйон	5.00
І. Цихлай, Елмер	5.00
С. Берегулька, Мельроз	4.00
М. Андрусяк, Воррен	2.00
Д-р О. Балтарович, Райдел	2.00
Ю. Бараник, Воррен	2.00
І. Бойчук, В. Трентон	2.00
Т. Борковський, Фенвуд	2.00
Д. Війтик, Омага	2.00
Р. Вітенко, Балтимор	2.00
П. Войнов, Клифтон	2.00
В. Волошин, Вест Айсліп	2.00
П. Гарматій, Галлендейл	2.00
А. Гоміцький, Кармел	2.00
Е. Горбова, Ст. Пітерсбурґ	2.00
М. Гошовський, Лонґ Айленд Сиҭі	2.00
П. Гуменюк, Вай Міллс	2.00
М. Дубицький, Вестленд	2.00
В. Єрмоленко, Міннеаполіс	2.00
А. Житинський, Парксвілл	2.00
І. Карасейчук, Гоффман	2.00
І. Кезмур, В. Раксбири	2.00
З. Коваль, Севіклі	2.00
Н. Когут, Воррен	2.00
З. Комоницький, Бівер Фоллс	2.00
О. Коновал, Арлінґтон Гайтс	2.00
Д-р О. Коропей, Ірвінґтон	2.00
О. Коцюба, Пассейк	2.00
А. Кулинич, Орлендо	2.00
О. Ленська, Ню Йорк	2.00
Я. Масюк, Філядельфія	2.00
М. Медюх, Тамс Ривер	2.00
В. Мельник, Воррен	2.00
М. Мотиль, Саннісайд	2.00
Л. Мриглоцька, Ярдвілл	2.00
В. Мудрий, Саннісайд	2.00
Г. Нестеренко, Маскатін	2.00
В. Ничай, Чикаґо	2.00
Е. Обуховський, Воррен	2.00
М. Осадца, Трентон	2.00
С. Островський, Керґонксон	2.00
І. Панас, Клівленд	2.00
В. Пахолюк, Ричмонд Гілл	2.00
П. Підстригач, Лонґ Айленд Сиҭі	2.00
А. Півторак, Ґровертавн	2.00
М. Попович, Тавнтон	2.00
Н. Прегар, Міннеаполіс	2.00
Ю. Проців, Риджвуд	2.00
В. Реннер, Керґонксон	2.00
С. Серна, Маямі Біч	2.00
В. Сидор, Рочестер	2.00
І. Сірик, Чикаґо	2.00
М. Собенко, Риджвуд	2.00
Б. Сольчаник, Ст. Пітерсбурґ	2.00
М. Теслюк, Парма	2.00
М. Теслюк-Дерґак, Гартфорд	2.00
В. Ткач, Ірвінґтон	2.00
М. Томків, Накс	2.00
Б. Флюнт, Воррен	2.00
В. Ходак, Філядельфія	2.00
Ю. Цегельський, Маямі Біч	2.00
І. Чайка, Філядельфія	2.00
М. Черняк, Орленд [illegible]арк	2.00
Р. Чорнобіль, Рочестер	2.00
М. Шаркевич, Тамс Ривер	2.00
В. Юзвак, Орлендо	2.00
Ю. Яремчук, Ліґайтон	2.00
В. Ящун, Піттсбурґ	2.00

Любов Коленська
ДЗЕРКАЛА
НОВЕЛІ
Ціна: $13.00 з пересилкою
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

ARKA Company
DEPARTMENT STORE
26 First Avenue
New York, N.Y. 10009
Tel.: (212) 473-3550

НА СВЯТА: ВЕЛИКИЙ ВИБІР ДАРУНКІВ — кераміка, різьба, вишивки, карточки.

● РОЗШУКИ ●

Fate of village Zalokets near Pidbuz, and **FECIAK family, VASIL and MARIA**, after 1942. My mother lost contact in 1943, since then no trace. Write **Wm Jones, 17230 Donmetz St. Granada Hill, Ca. 91344**

● РОЗШУКИ ●

Пошукує син **Михайло** свого батька **СТЕБЕЛЬСЬКОГО МИХАЙЛА**, родженого 1912 р. Замешкував у Львівській області, селі Острів, Дрогобицького району. Пропав без вісти 1944 р. Хто б знав про його долю прошу дзвонити: **Андрій Пєхович (914) 478-0699**

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 6-го БЕРЕЗНЯ 1988 р.

Денвер, Кольорадо. Річні загальні збори 226-го Відд. о год. 12-ій дня в залі УКЦеркви, 4118 Шошон. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової Управи на 1988 р. Проситься всіх членів взяти участь. — о. П. Баб'як, гол., Б. Громик, секр.

НЕДІЛЯ, 13-го БЕРЕЗНЯ 1988 р.

Чикаґо, Ілл. Річні збори Б-ва св. Юрія 379-го Відд. о год. 1-ій по пол. в приміщенні УГЦентру при 845 Н. Вестерн Авеню в Чикаґо. На порядку нарад: звіти за минулий рік та вибір урядовців Відд. на 1988 р. Проситься всіх членів взяти участь в цих зборах та вирівняти належні вкладки. — В. Семків, секр.

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙҐРО — директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

Richard H. Burnadz
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
FUNERAL HOME
371 Lakeview Avenue
CLIFTON, N.J.
Phone: (201) 772-1880
Funeral Director
Chapels available throughout the Metropolitan Area

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
закликають Вас
СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ
на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та зневажування українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому вулиця

місцевість стейт поштовий код

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
by Savella Stechishin
(Handling and postage charges included) — **$16.00.**
New Jersey residents add 6% sales tax
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

НАБУДЬТЕ ДОЗВІЛ НА ПРОДАЖ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ!

Вже сьогодні почніть нову кар'єру професійного консультанта УНСоюзу в справах забезпечення!

КУРС ПОЧИНАЄТЬСЯ
у вівторок, 15-го березня 1988 року і буде продовжуватися кожного вівторка в год. 7-ій веч. в головній Канцелярії УНСоюзу до 19-го квітня 1988 року.

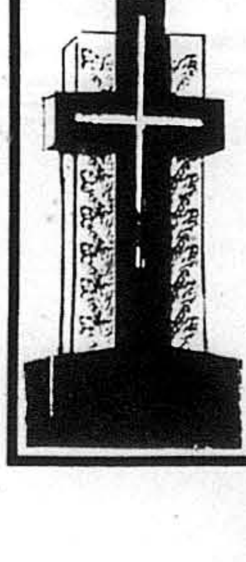
UNA HOME OFFICE
30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302 ■ Tel.: (201) 451-2200

Зголошуватися до **МИКОЛИ БОЙКА**

Нам потрібно продавців забезпечення, затруднених на повний і неповний час!

(КУРС ЗАПЛЯНОВАНИЙ ДЛЯ ОСІБ З НЮ ДЖЕРЗІ, ПЕНСИЛЬВАНІЇ, ДЕЛАВЕРУ і МЕРИЛЕНДУ)

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

So. Bound Brook Monument Co.
45 Mountain Avenue, Warren, N.J. 07060
РАЇСА ХЕЙЛИК, власник
(201) 647-7221 ■ (201) 647-3492

ПРИЙМАЄМО ЗАМОВЛЕННЯ І СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, МАРМОРІВ І БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, Н. ДЖ. ТА ІНШИХ ЦВИНТАРЯХ В ЗСА